

1. Een nieuwtje

‘**W**at een lekker weer is het vandaag, het lijkt wel lente.’ Maudi buigt achterover en kijkt naar de blauwe lucht. Een zachte wind waait door de manen van Pinto, haar valkpony. Hij stapt pittig door over het zandpad, briest een paar keer en probeert over te gaan in draf.

Maudi kijkt opzij naar Josja, haar vriendin. ‘Pinto heeft er zin in vandaag. Misschien heeft hij de lente in zijn hoofd.’

‘Het is lekker weer, maar het is nog maar februari.’ Wanneer Goldie probeert te draven, gaat Josja meteen achterover zitten.

‘Zullen we dan maar in draf?’ vraagt Brechje, die op Sondine rijdt. ‘Zelfs Sondine heeft het voorjaar in haar hoofd.’ Ze lacht hardop als haar grote palomino een paar pasjes in draf doet en geeft been. Josja en Maudi hoeven hun pony’s niet meer aan te sporen.

De meiden draven met zijn drieën achter elkaar op het brede zanderige ruitpad dat als een lang lint door het bos kronkelt. Brechje rijdt voorop, daarachter komt Josja op Goldie. Maudi sluit de rij met haar jonge speelse valk, Pinto.

Maudi kijkt naar de ruggen van haar vriendinnen. Ze kent de lange, slanke Brechje nog maar een paar maanden. Ze is al dertien en zit als een koningin op Sondine, de palomino die ze mag verzorgen. Haar lange, bruine haren heeft ze in een slordige paardenstaart vastgemaakt.

Josja heeft een smalle rug, ze beweegt aan een stuk door en vindt het moeilijk om stil te zitten. Ze draait zich alweer om naar

Maudi. ‘Jammer voor de andere drie Pegasuspony’s dat zij nooit in het bos komen.’

Maudi glimlacht als ze aan de drie andere pony’s van De Pegasus denkt. Maddy staat met haar mooie veulen Quirida en met de jonge pony Koosje in de wei. Ze zijn altijd met zijn drieën.

‘Het is beter dat we nu in stap gaan’, roept Maudi. ‘We moeten straks afstappen en een autoweg oversteken. Als we ze niet houden en ze schieten die weg over, vertel je het niet na. De auto’s mogen honderd rijden op die weg.’

Brechje draait zich even om en roept: ‘Stap!’ De twee palomino’s reageren meteen op haar commando, maar Pinto blijft even dribbelen voordat hij in stap gaat.

Even later stappen ze weer naast elkaar.

‘Ik ken het hier nog niet zo goed’, bekent Brechje. ‘De vorige keer gingen we rechtdoor. Hier ben ik nog nooit geweest.’ Ze wrijft Sondine over haar hals. ‘Wat gaat het goed met haar, ze ziet er goed uit. Ze is nu bijna net zo mooi als Goldie.’

‘Nou’, zegt Josja een beetje zuinig. ‘Het komt in de buurt, maar ik vind Goldie het mooist.’

Maudi kijkt van de ene ponyrug naar de andere. Sondine, die erg ziek is geweest, is nog mager, maar haar spierkracht en de glans op haar vacht zijn alweer terug. ‘Wie het mooist is, is niet belangrijk. Ik heb een nieuwtje.’

‘Leuk of niet leuk?’ vraagt Josja meteen.

‘Het is een leuk nieuwtje’, antwoordt Maudi met een grote grijns. Ze gaat diep zitten en klemt haar benen stevig om Pinto’s buik als hij weer naar voren probeert te schieten. ‘Heel leuk zelfs. Mijn vader belde me een halfuur geleden. Hij wil ons alle drie opgeven voor een wedstrijd, een dressuurproef B, voor beginners dus. Hij rijdt ons ernaartoe met de trailer.’ Ze kijkt

lachend naar de gezichten van haar vriendinnen. ‘Het is vandaag woensdag. De wedstrijd is volgende week zaterdag. We hebben tien dagen de tijd om ons voor te bereiden.’

‘Jij bent geen beginner’, zegt Josja meteen. ‘Dat is niet eerlijk. Jij bent al twaalf. De enige die hier echt een beginner is, ben ik. Ik ben de jongste van ons drieën en ik rij nog maar een half jaar.’

‘Het gaat er niet alleen om of de ruiter een beginner is, het gaat ook om de pony’, legt Maudi uit. ‘Het maakt niks uit dat jij nog maar elf bent. Het is toch leuk dat we een wedstrijd gaan rijden? Het is mijn eerste wedstrijd op Pinto, ik ben benieuwd hoe hij het zal doen.’

Josja’s gezicht staat nadenkend. ‘Goldie was al vergevorderd in de dressuur voordat ik haar kreeg. Het moet Goldie en mij samen wel lukken, toch?’

‘Vast.’ Maudi knikt. ‘Goldie heeft veel wedstrijdervaring, je kunt van haar leren.’

‘Zou je denken?’ Josja klinkt niet overtuigd. ‘En Sondine? Wat denk je van haar?’

‘Sondine heeft veel wedstrijden gereden, dressuur en springen.’ Maudi neemt de teugels van Pinto nog steviger in haar handen. Hij blijft onrustig. Ze hoort de auto’s razen in de verte.

‘Ik doe mee’, zegt Brechje. ‘Een wedstrijd is super. We maken de pony’s mooi en zorgen dat we er zelf keurig bij lopen. Wie weet halen we een winstpunt. Meedoen alleen is toch al heel gaaf?’

Maudi kijkt naar haar vriendinnen. Josja is een beetje onderuit gaan zitten, haar gezicht staat onzeker en bezorgd, maar Brechje zit rechtop, haar gezicht is een grote lach. ‘Ik ben benieuwd of ik mijn witte rijbroek nog pas. Het is een half jaar geleden dat ik mijn laatste wedstrijd heb gereden en sindsdien ben ik gegroeid.’

‘Een witte?’ eechoot Josja. ‘Waarom een witte?’

‘Een witte, omdat dat mooi staat als je een wedstrijd rijdt’, legt Brechje uit. ‘Het hoeft niet meer per se. Maar met donkere rijlaarzen, een donker rijjasje, witte handschoenen en een mooie plastron zie je er netjes uit.’

‘Een wat?’ Josja kijkt haar verschrikt aan.

Maudi moet lachen om Josja’s gezicht. ‘Een plastron doe je om je nek, als een soort mooie strikkraag over je shirt heen. Je hebt geen blouse meer nodig. Het lijkt heel deftig.’

‘O.’ Josja laat de teugels tussen haar vingers door glijden en zucht. ‘Laat maar zitten, dat kost megaveel. Zoveel geld heb ik niet.’

‘Dat heb je wel’, zegt Maudi. ‘Je hebt je geld er niet voor over. Je hebt in die paar maanden dat we bij Sybrich op De Pegasus werken al veel verdiend, met stallen uitmesten en voor de pony’s zorgen. Weet je hoeveel geld dat is?’

‘Ja, dat weet ik.’ Josja gaat wat rechterop zitten. ‘Ik heb inderdaad veel verdiend. Maar ik heb een spaardoel en mijn spaardoel is niet het kopen van wedstrijdkleding.’

‘Wat is dan je spaardoel?’ vraagt Brechje nieuwsgierig. ‘Mag ik dat weten?’

‘Mijn moeder is mijn spaardoel’, zegt Josja kort. ‘Ze kan niet voor ons zorgen, daarom wonen mijn broertje en ik bij Maudi.’

‘En waarom spaar je voor haar?’ vraagt Brechje.

Maudi ziet aan Josja’s gezicht dat ze er niet over wil praten, maar Brechje kijkt Josja afwachtend aan.

‘Mijn vader is overleden’, begint Josja. Ze haalt haar schouders op. ‘Wat maakt het uit, het gaat haar nooit lukken.’

‘Wat gaat wie nooit lukken?’ Brechjes gezicht is een groot vraagteken. ‘Gaat je moeder iets niet lukken?’

Maudi zou erom kunnen lachen als Josja niet zo treurig keek. Josja kijkt hulpzoekend naar Maudi. 'Ik wil graag dat je me aardig vindt', zegt ze tegen Brechje. 'En als je zou weten wat voor moeder ik heb, nou ja ...' Ze schudt langzaam met haar hoofd. 'We zijn vriendinnen', zegt Maudi. Ineens lijkt het haar heel belangrijk dat Brechje weet waarom Josja en Jimmie, haar broertje, bij hen in huis wonen. Brechje heeft er al eens eerder naar gevraagd en toen werd Josja kwaad, en noemde haar een nieuwsgierige aap.

Ze reikt met haar arm naar Josja en probeert haar aan te raken, maar Josja wijkt naar rechts. 'Je kunt toch aan Brechje vertellen waarvoor je spaart?'

'Oké dan.' Josja lijkt nog kleiner te worden. 'Mijn moeder wil de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella lopen, om het leven weer aan te kunnen en voor ons te kunnen zorgen.'

Maudi ziet dat Josja tegen haar tranen vecht en Goldie aanspoort om te gaan draven.

'Kan hier niet, Jos', zegt ze voorzichtig. 'Om de bocht is de autoweg. Je moet nu niet gaan draven.'

Josja houdt Goldie in, recht haar schouders en kijkt Brechje uitdagend aan. 'Mijn moeder spoort niet meer sinds mijn vader dood is. Ik heb haar al in geen tijden gezien, dat kan ze niet aan. De route naar Santiago is een bedevaartroute en bestaat al meer dan duizend jaar. Sommige mensen lopen die route om God te eren en andere mensen om na te denken over hun leven. Ik zie er niks in, maar zij wel. Zo'n bedevaart lopen kost geld en daarom spaar ik voor haar. Misschien als ze die route heeft gelopen ...'

'Hoop je dat ze dan weer voor jou en Jimmie kan zorgen?' zegt Brechje voorzichtig.

Josja knikt en Maudi ziet dat ze nog steeds tegen haar tranen vecht. ‘Wil je nu nog steeds mijn vriendin zijn, Brechje?’ Josja’s stem klinkt schor, maar ook boos.

‘Dat is verdrietig’, zegt Brechje zacht. ‘Zeker wil ik jouw vriendin zijn. Toen mijn moeder vlak voor de kerstdagen wegging bij mijn vader en we hier in Dedemsvaart in dat appartementje zonder tuin gingen wonen, dacht ik ook dat er een steekje los zat bij haar.’ Ze glimlacht naar Josja. ‘Jij bent je moeder niet, je bent leuk van jezelf.’

‘Ik ben leuk van mezelf’, herhaalt Josja. Ze begint te lachen. ‘Mag ik ook leuk, zoals mezelf, in mijn gewone kloffie met de wedstrijd meedoen, met schone rijlaarzen en een sweater?’

‘Nee’, zeggen Maudi en Brechje in koor.

Maudi hoort de auto’s op de autoweg nu heel dichtbij. ‘We gaan halt houden.’ Ze knikt naar Josja. ‘We bedenken wel iets voor jou. Op Marktplaats is tweedehands wedstrijdkleding te vinden die nog goed en mooi is. Maar,’ voegt ze er na een paar seconden aan toe, ‘je moet geen knieperd worden, dat zeggen ze hier tegen mensen die niks uit willen geven.’

‘Een vrek, een gierigaard’, vult Brechje aan. Haar ogen twinkelen. ‘Dat zijn akelige mensen die alleen maar aan geld denken.’

‘Hallo’, zegt Josja verontwaardigd. ‘Zo ben ik niet hoor, ik ben leuk van mezelf. Dat zei jij toch?’

‘Nou, leukerd’, vindt Maudi. ‘Dat is dan geregeld, wij gaan jou in tweedehands wedstrijdkleding steken.’ Ze neemt de teugels van Pinto in een hand en zwaait haar heen naar achteren. ‘We stappen hier af.’

De meiden laten zich alle drie tegelijk van hun pony’s glijden en houden de pony’s vast bij de teugel. Zwijgend staan ze te kijken naar de voorbijrazende auto’s.

‘Als ik *nu* zeg, gaan we.’ Maudi doet een stap naar voren om goed zicht te hebben op de drukke weg. Haar hart bonst, het is spannend om over te steken. Pinto kan soms gekke streken uithalen en bij een drukke autoweg is dat gevaarlijk.

‘Nu.’

Ze pakt Pinto stevig vast en kijkt niet of de anderen volgen. Ze steken de weg over in een klein sukkeldrafje. Aan de overkant lopen ze een paar meter door, totdat de berm verandert in zandpad en ze stappen daar op.

Maudi slaakt een zucht van opluchting omdat het goed is gegaan, en klopt op Pinto’s hals. ‘Eigenlijk is dit doodeng. Als mijn moeder zou weten dat ik dit doe, zou ze het meteen verbieden.’ Ze neemt de teugels in een hand en duwt haar cap omhoog, die door het rennen over haar voorhoofd geschoven is. Een grote stationcar rijdt luid toeterend voorbij. De bestuurder wijst op zijn voorhoofd en maakt daarna een raar gebaar met zijn hand.

Goldie en Sondine blijven staan, maar Pinto maakt een heftige schrikbeweging en laat het wit van zijn ogen zien. Hij snuift, begint te steigeren en slaat met zijn benen vooruit.

Maudi’s cap valt opnieuw naar voren. Ze geeft een beetje teugel zodat Pinto in balans kan blijven, maar kan nauwelijks iets zien vanwege de cap, die nog verder naar voren schuift.

Denken lukt niet meer. Pinto lijkt van het ene op het andere moment helemaal gek geworden. Hij komt weer omhoog en het voelt alsof hij tegelijkertijd naar alle kanten bokt.

‘Hiernaartoe, Maudi’, roept Brechje. ‘Onze kant op. Bij die weg vandaan. Hou je hoofd opzij, anders krijg je een klap van zijn hoofd en dan heb je een hersenschudding.’

Ze heeft gelijk, denkt Maudi in een flits. Ze doet haar hoofd

opzij en voelt hoe Pinto's hoofd rakelings langs haar hoofd gaat als hij opnieuw omhoogkomt.

Ineens staat Pinto stil, briesend, met een gespannen, stijve rug en een hoge staart. Maudi duwt met een vinger haar cap omhoog en kijkt om zich heen. Ze is nog geen meter van de autoweg vandaan.

Haar hart bonst in haar keel en het bloed raast in haar oren, als ze in de verte een grote vrachtauto ziet aankomen.

Weg hier, denkt ze in paniek. Pinto is bang voor vrachtauto's, vooral als ze klapperende dekzeilen hebben.

Ze geeft stevig been en stapt in de richting van Brechje en Josja, die nog steeds op dezelfde plaats staan. Brechje en Josja gaan meteen in draf, bij de weg vandaan. De vrachtauto die Maudi even daarvoor uit de verte zag, passeert hen al. Het blauwe dekzeil klappert aan de achterkant heen en weer in de wind.

Maudi werpt een snelle blik op het zeil en houdt Pinto kort. Hij snuift nog steeds en laat weer het wit van zijn ogen zien.

Ze geeft nog meer been en laat hem gaan. Snuivend en met een stijve rug en een hoge staart galoppeert hij achter de anderen aan in de richting van het bos.

'Doen jullie dit vaker?' vraagt Brechje voorzichtig als ze met zijn drieën over het ruiterspad draven.

'Ja.' Maudi's hart bonst nog steeds. 'Ja, we hebben dit samen al een paar keer gedaan, maar het was de laatste keer. Dit was bloedlink. Ik zag niks meer, omdat mijn cap naar voren geschoven was.'

'Die vent in die stationcar was bloedlink gestoord', zegt Brechje grimmig. 'Echt kierewiet. Zo'n vent zouden ze een vette bekeuring moeten geven, iedereen weet dat je niet moet toeteren in de buurt van paarden.'

‘Ik bibber helemaal vanbinnen’, zegt Maudi, terwijl ze kijkt naar haar trillende handen. ‘Zo erg ben ik geschrokken.’

‘Logisch dat je geschrokken bent. Het was griezelig eng’, zegt Brechje. ‘Adem diep vanuit je buik en zucht een paar keer achter elkaar.’

‘Ja dokter Brechje.’ Maudi moet lachen en probeert tegelijkertijd te zuchten. ‘Bedankt voor de tip.’

‘Lachen helpt ook.’ Josja grijnst. ‘Lachen helpt bijna altijd.’

Ze kijken elkaar aan en beginnen opgelucht te lachen.

Ineens houdt Maudi op. ‘We moeten nog terug, deze weg over.’ Haar hart slaat met dreunende slagen als ze eraan denkt. ‘Dit is de enige weg terug naar huis. Er is een tunnel voor auto’s en fietsers, maar die is een heel eind verderop.’

‘Dan gaan we meteen’, zegt Brechje. ‘Als het moet, dan moet het maar meteen.’

Ze houdt halt en kijkt zwijgend toe hoe Maudi en Josja hun pony’s keren.

‘We stappen af’, zegt ze als ze Sondine gekeerd heeft. ‘Dat is het veiligst. Gaat het wel, Maudi? Je ziet zo spierwit, alsof je elk moment van je pony kan glijden.’

Maudi schudt haar hoofd, maar het lukt niet om te antwoorden. Haar lijf trilt en voelt koud.

Brechje kijkt haar onderzoekend aan. ‘We stappen af. Ik ga voorop.’ Ze zwaait haar been achterlangs en laat zich voorzichtig op de grond glijden.

Maudi knikt opgelucht omdat Brechje de leiding neemt, en stapt tegelijk met Josja af. Ze woelt Pinto door zijn manen en houdt hem stevig vast als ze de weg opnieuw naderen. Als er een lange rij auto’s is gepasseerd, zegt Brechje kalm: ‘Nu kan het. Er komt niks aan. Daar gaat-ie.’

En weer draven ze in een sukkeldrafje over de weg.

Maudi loopt nog een flink eind met Pinto door als de anderen al zijn opgestegen. Pas als de bomen in de bocht de weg aan het zicht onttrekken, durft ze zelf op te stijgen.

‘Pff’, blaast ze. Ze klopt Pinto op zijn hals en leunt achterover. ‘Dit was afgrijselijk, ik hoop niet ...’

Ze stopt met praten en denkt aan de drukke terreinen waar de dressuur- en springwedstrijden worden gehouden. In haar gedachten verschijnen grote paardentrailers en auto’s en lawaaierige mensen en gillende kinderen. ‘Ik hoop niet dat Pinto zo idioot doet als ik een wedstrijd heb.’

‘Wat dan nog?’ vraagt Josja. ‘Dan heb je hem toch gewoon in bedwang? Zoiets als net is nog nooit eerder gebeurd, toch? Dat doet hij geen tweede keer.’

‘Dat hoop ik dan maar’, zegt Maudi en ze rilt. ‘Het was vooral eng, omdat ik niks meer zag doordat mijn cap verschoof. Zoiets voelt hij – dat ik bang ben.’

‘Ben je weleens vaker bang geweest?’ vraagt Brechje.

‘Nee’, zegt Maudi meteen. ‘Eigenlijk nooit. Ik reed een keer op Armani, een grote zwarte hengst, en toen was ik ook bang. Eigenlijk kon ik dat niet. En nu ...’

‘Nu wat?’

‘Nu twijfel ik. Ik denk dat het gewoon nog te vroeg is voor Pinto.’ Maudi knijpt in Pinto’s manen en laat langzaam weer los. ‘Laat maar zitten, die wedstrijd. Straks maak ik mezelf belachelijk met een jonge pony die ik nauwelijks in bedwang kan houden.’